

Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως (Schmemmann Alexander Protopresbyter (1921-1983))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἀπὸ τὰ παμπάλαια χρόνια, τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου τῆς τρίτης ἐβδομάδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὁ σταυρὸς μεταφέρεται στὸ κέντρο τοῦ ναοῦ, καὶ ὀλόκληρη ἢ ἀκόλουθη ἐβδομάδα εἶναι γνωστὴ ὡς ἐβδομάδα τοῦ Σταυροῦ. Ξέρουμε πὼς ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ ἀποτελεῖ μιὰ προετοιμασία γιὰ τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα, τότε ποὺ ἡ Ἐκκλησία θὰ ἀνακαλέσει στὴ μνήμη της τὸν πόνο, τὴ σταύρωση καὶ τὸ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πάνω στὸ σταυρό. Ἡ προβολὴ τοῦ σταυροῦ στὴ μέση τῆς Σαρακοστῆς, μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ σκοπὸ τῆς βαθύτερης καὶ ἐντατικότερης ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς κατὰ τὴ διάρκειά τῆς Σαρακοστῆς. Ἔτσι εἶναι ὁ κατάλληλος τόπος ἐδῶ, γιὰ νὰ σκεφτοῦμε τὸ ρόλο τοῦ σταυροῦ, αὐτοῦ τοῦ σημαντικότερου καὶ χαρακτηριστικότερου ὄλων τῶν Χριστιανικῶν συμβόλων.

Τὸ σύμβολο αὐτὸ ἔχει δύο στενὰ ἀλληλένδετες σημασίες. Ἄφενδὸς εἶναι ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸ τὸ ἀποφασιστικὸ ὄργανο μὲ τὸ ὁποῖο ὀλοκληρώθηκε ἡ ἐπίγεια ζωὴ καὶ διακονία τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ ἱστορία ἐνὸς φοβεροῦ καὶ τρομακτικοῦ μίσους ἐνάντια σ' Αὐτὸν ποῦ ὀλόκληρη ἡ διδασκαλία Του ἐπικεντρώθηκε στὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης, καὶ ποῦ ὀλόκληρο τὸ κήρυγμά Του ἦταν μία κλήση σὲ αὐτοθυσία στὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης. Ὁ Πιλάτος, ὁ Ρωμαῖος κυβερνήτης στὸν ὁποῖο μεταφέρθηκε ὁ Χριστός, ἀφοῦ Τὸν συνέλαβαν, Τὸν ἐκτύπησαν καὶ Τὸν ἔφτυσαν, λέει, «ἐν αὐτῷ οὐδεμίαν αἰτίαν εὐρίσκω» (Ἰωάν. 19, 4). Αὐτὸ ὅμως προκάλεσε ἕνα ἰσχυρότερο ξέσπασμα: «Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν!» φωνάζει τὸ πλῆθος.

Ἔτσι ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ θέτει ἕνα αἰώνιο πρόβλημα, ποῦ σκοπεύει στὸ βάθος τῆς συνειδήσεως: γιατί ἡ καλωσύνη ξεσήκωσε ὄχι μόνο ἀντίθεση, ἀλλὰ καὶ μίσος; Γιατί ἡ καλωσύνη σταυρώνεται πάντοτε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο;

Συνήθως ἀποφεύγουμε νὰ δώσουμε ἀπάντηση σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, ἐπιρρίπτοντας τὴν εὐθύνη σὲ κάποιον ἄλλο: ἂν ἤμασταν ἐκεῖ, ἂν ἤμουν ἐκεῖ ἐκείνη τὴν τρομερὴ νύχτα, δὲ θὰ εἶχα συμπεριφερθεῖ ὅπως οἱ ἄλλοι. Ἀλλοίμονο ὅμως, κάπου βαθιὰ στὴ συνείδησή μας γνωρίζουμε πὼς αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Ξέρουμε πὼς οἱ ἄνθρωποι ποῦ βασάνισαν, σταύρωσαν καὶ μίσησαν τὸν Χριστὸ δὲν ἦταν κάποιου εἴδους τέρατα, κατεχόμενα ἀπὸ κάποιον ἰδιαίτερο καὶ μοναδικὸ κακό. Ὁχι, ἦταν «ὅπως

όλοι μας». Ὁ Πιλάτος προσπάθησε ἀκόμη καὶ νὰ ὑπερασπιστεῖ τὸν Ἰησοῦ, νὰ μεταπέσει τὸ πλῆθος, προσφέρθηκε ἀκόμη καὶ νὰ ἀπελευθερώσει τὸ Χριστὸ ὡς κίνηση καλῆς θελήσεως, χάριν τῆς ἑορτῆς, ὅταν κι αὐτὸ ἀπέτυχε, στάθηκε μπροστὰ στὸ πλῆθος καὶ ἔνιψε τὰ χέρια του, δείχνοντας τὴ διαφωνία του σ' αὐτὸ τὸ φόνο.

Μὲ λίγες πινελιὲς τὸ εὐαγγέλιο σχεδιάζει τὴν εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ παθητικοῦ Πιλάτου, τοῦ τρόμου του, τῆς γραφειοκρατικῆς του συνειδήσεως, τῆς δειλῆς του ἀρνήσεως νὰ ἀκολουθήσει τὴ συνείδησή του.

Δὲ συμβαίνει ὅμως ἀκριβῶς τὸ ἴδιο στὴ δική μας ζωὴ καὶ στὴ ζωὴ γύρω μας; Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ πιὸ κοινότυπη, ἡ πιὸ τυπικὴ ἱστορία; Δὲν εἶναι παρῶν συνεχῶς μέσα μας κάποιος Πιλάτος;

Δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς ὅταν ἔρθει ἡ στιγμή νὰ ποῦμε ἕνα ἀποφασιστικό, ἀμετάκλητο ὄχι στὸ ψεῦδος, στὴν ἀδικία, στὸ κακὸ καὶ στὸ μίσος, ἐνδίδουμε στὸν πειρασμὸ νὰ «νίψουμε τὰς χεῖρας μας»;

Πίσω ἀπὸ τὸν Πιλάτο ἦταν οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι ὅμως ὑπερασπιζόμενοι τὸν ἑαυτὸ τους θὰ μπορούσαν νὰ ποῦν: ἐκτελέσαμε ἀπλῶς διαταγές, μᾶς εἶπαν νὰ «ἐξουδετερώσουμε» κάποιον ταραχοποιὸ πὺ προκαλοῦσε ἀναστάτωση καὶ ἀταξία, γιὰ ποῖο πράγμα μιᾶτε λοιπόν; Πίσω ἀπὸ τὸν Πιλάτο, πίσω ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ἦταν τὸ πλῆθος, οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι πὺ ἔξι μέρες πρὶν φώναζαν «Ἰωσαννά», καθὼς ὑποδέχονταν θριαμβευτικὰ τὸ Χριστό, κατὰ τὴν εἴσοδό του στὴν Ἱερουσαλήμ, μόνο πὺ τώρα ἡ κραυγὴ τους ἦταν «Σταύρωσον αὐτόν!» Ἔχουν ὅμως καὶ γι' αὐτὸ μία ἐξήγηση. Δὲν εἶναι οἱ ἡγέτες τους, οἱ διδάσκαλοί τους καὶ οἱ κυβερνήτες τους αὐτοὶ πὺ τοὺς ἔλεγαν πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἐγκληματίας, πὺ κατέλυσε τοὺς νόμους καὶ τὶς συνήθειες, καὶ γι' αὐτό, βάσει τοῦ νόμου, «πάντοτε βάσει τοῦ νόμου, πάντοτε σύμφωνα μὲ τὸ ὑπάρχον καταστατικό», πρέπει νὰ πεθάνει...; Ἔτσι κάθε συμπαίκτης σ' αὐτὸ τὸ τρομακτικὸ γεγονὸς εἶχε δίκαιο «ἀπὸ τὴν πλευρὰ του», ὅλοι δικαίωθηκαν. Ὅλοι μαζί ὅμως δολοφόνησαν ἕναν ἄνθρωπο στὸν ὁποῖον «οὐδὲν εὐρέθη αἷτιον». Ἡ πρώτη σημασία τοῦ σταυροῦ συνεπῶς εἶναι ἡ κρίση τοῦ κακοῦ, ἡ μᾶλλον τῆς ψευδοκαλωσύνης αὐτοῦ τοῦ κόσμου, μέσα στὸν ὁποῖο πανηγυρίζει αἰώνια τὸ κακὸ, καὶ ὁ ὁποῖος προωθεῖ τὸν τρομακτικὸ θρίαμβο τοῦ κακοῦ πάνω στὴ γῆ.

Αὐτὸ μᾶς μεταφέρει στὴ δεύτερη σημασία τοῦ σταυροῦ. Μετὰ τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ ἀκολουθεῖ ὁ δικὸς μας σταυρὸς, γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Χριστὸς εἶπε, «εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔρχεσθαι,... ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καθ' ἡμέραν καὶ ἀκολουθείτω μοι» (Λουκ. 9, 23). Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ ἐπιλογὴ πὺ εἶχε νὰ κάνει ὁ καθένας ἐκείνη τὴ νύχτα –ὁ Πιλάτος, οἱ στρατιῶτες, οἱ ἀρχηγοί, τὸ πλῆθος κι ὁ

καθένας μέσα στο πλήθος - είναι μία επιλογή που τίθεται συνεχώς και σε καθημερινή βάση μπροστά μας. Έξωτερικά, ή επιλογή έχει να κάνει με κάτι φαινομενικά ασήμαντο για μας, ή δευτερεύον. Για τη συνείδηση όμως τίποτε δεν είναι πρώτο ή δεύτερο, αλλά το καθετί μετράται αν είναι αληθινό ή ψεύτικο, καλό ή κακό. Το να σηκώνεις λοιπόν το σταυρό σου καθημερινά δεν είναι απλώς το να άντέχεις τα φορτία και τις μέριμνες της ζωής, αλλά πάνω απ' όλα το να ζεις αρμονικά με τη συνείδησή σου, το να ζεις μέσα στο φως της κρίσεως της συνειδήσεως.

Άκόμη και σήμερα, με όλο τον κόσμο να κοιτάζει, ένας άνθρωπος στον οποίο «ούδεν εύρέθη αίτιον» μπορεί να συλλαμβάνεται, να βασανίζεται, να κτυπιέται, να φυλακίζεται ή να εξορίζεται. Όλα αυτά δε «ἐπὶ τῆ βᾶσει τοῦ νόμου», χάριν της υπακοῆς και πειθαρχίας, όλα στο όνομα της τάξεως, για το καλό όλων. Πόσοι Πιλάτοι δε νίπτουν τα χέρια τους, πόσοι στρατιῶτες δε σπεύδουν να ἐκτελέσουν τις διαταγές της στρατιωτικῆς ἱεραρχίας, πόσοι ἄνθρωποι υπάκουα, δουλόπρεπα δεν τοὺς χειροκροτοῦν, ή τουλάχιστον δεν κοιτάζουν σιωπηλὰ τὸ κακὸ πὸν θριαμβεύει; Καθὼς μεταφέρουμε τὸ σταυρὸ, καθὼς τὸν προσκυνοῦμε, καθὼς τὸν ἀσπαζόμαστε, ἄς σκεφτοῦμε τὴ σημασία του. Τί μᾶς λέει, σὲ τί μᾶς καλεῖ; Ἄς θυμηθοῦμε τὸ σταυρὸ ὡς ἐπιλογή ἀπὸ τὴν ὁποία κρέμονται τὰ πάντα στὸν κόσμος, καὶ πὸν χωρὶς αὐτὸν ὅλα στὸν κόσμος γίνονται θρίαμβος τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ σκότους. Ὁ Χριστὸς εἶπε, «εἰς κρίμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον» (Ἰωάν. 9, 39). Σ' αὐτὴ τὴν κρίση, μπροστὰ στὸ δικαστήριον τῆς σταυρωμένης ἀγάπης, τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς καλωσύνης, δικάζεται ὁ καθένας μας.

Πηγή: agjazoni.gr